

Arrest

nr. 159 610 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Haraçinë (Macedonië) en bent u in het bezit van de Macedonische nationaliteit. U bent minderjarig. In januari 2011 reisde u met uw gezin legaal van Macedonië naar België, waar uw ouders I. (...) en H. Z. (...) (O.V. (...)) asiel aanvroegen. In het kader van hun eerste asielaanvraag brachten uw ouders aan dat uw vader in Macedonië onterecht veroordeeld werd voor de productie en smokkel van drugs. Uw vader werd er ingeluisd door iemand van de Macedonische autoriteiten, V. T. (...). Op 29 augustus 2011 weigerde het Commissariaat-generaal uw ouders in het kader van hun eerste asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat uw ouders geenszins aannemelijk wisten te maken dat het om een onterechte veroordeling zou gaan. Evenmin kon de

aanhouding en veroordeling van uw vader zonder meer beschouwd worden als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch gezien worden als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op 12 december 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door uw ouders ingestelde beroepen. U en uw gezin verbleven verder in België. Op 27 oktober 2014 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Uw zus, I. Z. (...) (O.V. (...)), diende als meerderjarige een eerste eigen asielaanvraag in. De tweede asielaanvraag van uw ouders werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal omdat zij geen elementen aanbrachten die een ander licht konden doen werpen op de in de eerste asielaanvraag gemaakte beoordeling van het Commissariaat-generaal. De asielaanvraag van uw zus I. (...) werd geweigerd omdat zij dezelfde motieven inriep als haar ouders. Wat haar persoonlijke motieven betreft, werd opgemerkt dat het niet goed machtig zijn van de Macedonische taal onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het feit dat zij een toekomst wilde uitbouwen in België en daarvoor een verblijfstitel wilde verkrijgen, werd opgemerkt dat een dergelijk motief niet relevant is voor een asielaanvraag. De beroepen van uw ouders en van uw zus tegen deze beslissingen werden op 3 maart 2015 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14 juli 2015 diende u als minderjarige zelf een eigen asielaanvraag in. U beroept zich op dezelfde motieven als uw ouders, die door uw ouders in hun eerste asielaanvraag uiteen werden gezet. Daarnaast brengt u aan dat u in België wil verblijven om hier verder naar school te kunnen gaan. Bij een terugkeer naar Macedonië zou het voor u niet makkelijk zijn daar terug naar school te gaan. Voorts verwees u (en uw advocaat) naar twee familieleden van u die in 2012 werden opgepakt en later tot een levenslange gevangenisstraf werden veroordeeld (wegens terrorisme). U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 24 september 2010 te Skopje (Macedonië) (5 jaar geldig) en een begeleidend schrijven van uw advocaat, meester D. (...), met daarin de motivatie waarom u een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient erop gewezen dat u zich in het kader van uw asielaanvraag beroept op de asielmotieven die uw ouders inriepen tijdens hun asielaanvragen, in het bijzonder de situatie van uw vader in Macedonië. Persoonlijk weet u niets over de problemen die uw vader voor jullie komst naar België in Macedonië ondervonden heeft (CGVS, blz. 4-5). Ter zake dient opgemerkt dat in de eerste asielaanvraag van uw ouders het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat uw ouders geenszins aannemelijk wisten te maken dat de veroordeling van uw vader effectief een onterechte veroordeling was. Evenmin kon de aanhouding en veroordeling van uw vader zonder meer beschouwd worden als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch gezien worden als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook u bracht in het kader van uw huidige asielaanvraag geen dergelijke elementen aan. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u uitdrukkelijk verklaarde persoonlijk in Macedonië nooit enig probleem gekend te hebben met andere burgers (CGVS, blz. 5). U stelde weliswaar moeilijkheden te hebben ondervonden met de Macedonische overheid doordat u uw studies vroegtijdig diende af te breken. Doch, deze keuze was enkel en alleen ingegeven door uw vertrek uit Macedonië richting België (CGVS, blz. 5).

Wat voorts uw persoonlijke motieven betreft – u wenst in België om hier (verder) te kunnen te kunnen studeren, en ziet zich in Macedonië niet opnieuw naar school gaan – moet vooreerst opgemerkt worden dat moeilijkheden bij het hernemen van uw schoolloopbaan in Macedonië, onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het feit dat u verder in België wilt verblijven en hier een verblijfstitel wilt verkrijgen opdat u hier verder naar school zou kunnen gaan, moet opgemerkt worden dat een dergelijk motief niet relevant is voor een asielaanvraag. In het kader van een asielaanvraag wordt immers nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker sprake is van de aanwezigheid van een gegronde vrees in de zin van Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker het staatsburgerschap bezit, in casu Macedonië. Indien u een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België op basis van laatst voornoemd motief wil instellen, moet u zich beroepen op de daartoe geëigende procedures (CGVS, blz. 5-7).

Voor wat ten slotte de verwijzing van uw advocaat (en u) betreft naar twee familieleden van u die tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld werden wegens terrorisme, moet erop worden gewezen dat u hun namen niet kende en ook geen idee had waarom zij werden opgepakt en veroordeeld (CGVS, blz. 4-5). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uw ouders en uw zus I. (...) in hun recentste

asielaanvragen d.d. november 2014, respectievelijk hun tweede en eerste asielaanvraag, hoewel voormelde arrestaties en veroordelingen reeds hadden plaatsgevonden in Macedonië, zij deze veroordelingen geenszins inriepen als asielmotief, wat vragen opwerpt waarom u dit wel heeft vermeld, temeer daar u zelfs de namen en de omstandigheden waarom zij werden gearresteerd niet kent. Hoe dan ook werden zij gearresteerd voor feiten in 2012, dus na uw vertrek uit Macedonië, gearresteerd. Deze feiten staan volledig los van de redenen van vertrek van u en uw familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van de aanwezigheid van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw paspoort bevat louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan en is dan ook geenszins van die aard een ander licht te kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Het begeleidend schrijven van uw advocaat, meester D. (...), motiveert waarom u een asielaanvraag heeft ingesteld, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen "2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing".

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit *“dat het relaas uitgaat van een minderjarige die thans 15 jaar oud is, doch dat zijn oorsprongland verlaten heeft op de leeftijd van 10 jaar”*, meent de Raad dat verzoekende partij hierin niet kan worden gevolgd. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van het gehoor van verzoekende partij van 5 augustus 2015 op het Commissariaat-generaal blijkt dat het gehoor werd aangepast aan de leeftijd van betrokkene en werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal, waarbij verzoekende partij werd bijgestaan door haar advocaat en haar vader (administratief dossier, stuk 4). Daarnaast verwijst de Raad nog naar de uiteenzetting onder punt 2.2.10. waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat *“(s)inds de onafhankelijkheid van Macedonië (...) gans het gezin de discriminatie (heeft) moeten verdragen die ten aanzien van Albanese meer dan tastbaar is”* en dat zijzelf, als minderjarige, *“deze aanhoudende discriminatie reeds heeft aangevoeld, ondermeer op school”*, waardoor zij er dan ook van overtuigd is dat zij in Macedonië, als etnisch Albanese, geen toekomst heeft daar zij geen toegang zal krijgen tot volwaardig onderwijs, stelt de Raad evenwel vast dat noch verzoekende partij, noch haar familieleden in het kader van hun asielaanvragen, ooit eerder hebben opgeworpen dat zij in Macedonië gediscrimineerd worden omdat zij etnisch Albanese zijn. Deze *post-factum* verklaring komt dan ook allerminst overtuigend over. Dat verzoekende partij tijdens haar gehoor de kans niet zou hebben gekregen eventuele problemen omwille van haar Albanese origine aan te halen, kan evenmin worden bijgetreden. Immers werd haar uitdrukkelijk gevraagd of zij zelf ooit problemen gehad heeft in Macedonië met andere burgers, hetgeen zij echter ontkende (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/08/2015, p. 5). Toen haar gevraagd werd of zij ooit problemen heeft gekend met de overheid in Macedonië, antwoordde zij bevestigend, doch, gevraagd naar de problemen die zij dan heeft gekend, kwam zij niet verder dan te stellen dat niemand voor hen kon zorgen toen haar vader twee maanden in de gevangenis zat en dat zij er niet naar school kon gaan, om vervolgens te erkennen dat zij tot het vijfde leerjaar naar school is kunnen gaan en dat zij louter is moeten stoppen met school doordat haar familie naar België vertrok (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/08/2015, p. 5). Verder bemerkt de Raad nog dat eventuele moeilijkheden bij het hernemen van de schoolloopbaan in Macedonië onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.5.1. Verder betoogt verzoekende partij dat *“de recente gebeurtenissen van mei 2015 in Macedonië, waarbij de Albanese gemeenschap fysiek aangevallen werd door de etnisch Macedonische gemeenschap, een duidelijk teken is dat het geweld op welk ogenblik dan ook, opnieuw kan uitbarsten op etnische achtergrond”*. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een rapport van de Europese Commissie aangaande Macedonië en een aantal internetartikelen, stellende dat uit deze informatie blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand van de Albanese gemeenschap in Macedonië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Macedonië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963).

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing aangaande de verwijzing van verzoekende partij en haar advocaat naar twee familieleden van haar die tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld werden wegens terrorisme, stelt verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden hierover geen details te kunnen geven, daar dit voorval immers door haar ouders niet uitvoerig besproken werd in het bijzijn van hun kinderen. Verzoekende partij benadrukt verder nog dat deze familieleden onterecht werden veroordeeld omwille van hun Albanese origine.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij op geen enkele manier aantoonbaar dat in haar hoofde omwille van de door haar beweerde veroordeling van twee familieleden tot een levenslange gevangenisstraf wegens terrorisme een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin bestaat of dat zij omwille hiervan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Dit element werd noch door haar ouders, noch door haar zus I. in hun recentste asielaanvragen d.d. november 2014 ingeroepen als asielmotief, terwijl deze arrestaties en veroordelingen reeds hadden plaatsgevonden in Macedonië. Het is dan ook niet duidelijk waarom verzoekende partij dit element dan wel inroept, temeer daar zij zelfs de namen en de omstandigheden waarom zij werden gearresteerd niet kent. Evenmin maakt zij in haar verzoekschrift duidelijk waarom in haar hoofde omwille van deze veroordeling van haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin bestaat of waarom zij omwille hiervan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

2.2.7. Waar verzoekende partij meent dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, wijst de Raad erop dat desbetreffend artikel het volgende bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat *in casu* in de bestreden beslissing door verwerende partij geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij worden aangehaald.

2.2.8. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonbaar dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonbaar dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10)

en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 05 augustus 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, bijgestaan door haar advocaat en haar vader. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT